

Arrest

nr. 43 497 van 18 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 oktober 2008 het Rijk binnen en diende op 24 november 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 25 januari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Arabische origine en afkomstig van El Azozab, Khartoum. U verklaart sinds uw aankomst in België niet te zijn teruggekeerd naar Soedan.

Op 1 oktober 2008 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) die op 14 augustus 2009 door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV), dat bij arrest van 17 november 2009 verworpen werd wegens het laattijdig karakter van het door

u ingesteld beroep. Op 24 november 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. U blijft bij de feiten die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag en legt ter ondersteuning van de eerder door u afgelegde verklaringen een oproepingsbrief en een antwoord van het Ministerie van Defensie - Nationale Geheime Veiligheidsdienst, Binnenlandse Veiligheid - op een verzoek tot inlichtingen neer. De autoriteiten zouden nog steeds naar u op zoek zijn en uw familie onder druk zetten, met als gevolg dat uw vader zijn handelsactiviteiten heeft moeten stopzetten en uw broers niet meer naar school kunnen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw tweede asielaanvraag baseert op de feiten en gebeurtenissen die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Op 14 augustus 2009 werd uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal echter bedrieglijk bevonden. Uw verklaringen betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten bleken immers vaag, weinig aannemelijk en in strijd te zijn met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt.

Betreffende de documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegt ter staving van de eerder door u aangehaalde vervolgingsfeiten, meer bepaald de oproepingsbrief (dd. 15/10/2009) en het antwoord van het Ministerie van Defensie -Nationale Geheime Veiligheidsdienst, Binnenlandse Veiligheid- op een verzoek tot inlichtingen (dd. 25/09/2008), dient vastgesteld te worden dat deze niet van aard zijn de geloofwaardigheid van uw eerste asielaanvraag te herstellen. Om bewijskrachtig te zijn dienen dergelijke documenten immers een geloofwaardig en coherent asielrelaas te ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien kunnen bij beide documenten een aantal ernstige bedenkingen gemaakt worden. Zo stelt u dat het antwoord van de Veiligheidsdiensten op de door uw voormalige werkgever gestelde vraag om inlichtingen een origineel document betreft, waarbij echter dient vastgesteld te worden dat de erop aangebrachte stempel mee afgedrukt blijkt te zijn zodat men zich ernstige vragen kan stellen bij de authenticiteit en derhalve ook de bewijswaarde van het kwestieuze document. Voorts kunnen ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij het feit dat de Soedanese Nationale Geheime Veiligheidsdienst zou antwoorden op een vraag om inlichtingen gesteld door de werkgever van een persoon die om “politieke redenen” vastgehouden wordt in het kader van de strijd tegen de Darfurese rebellen. Nog opmerkelijker is dat diezelfde Veiligheidsdienst uw werkgever op 25 september 2008, datum waarop het antwoord in kwestie opgesteld werd, laat weten dat hij een schriftelijke toestemming nodig heeft om u te kunnen bezoeken, terwijl in datzelfde document staat te lezen dat u slechts aangehouden was in de periode van 18 mei 2008 tot 24 september 2008, en u derhalve op 25 september 2008 niet meer aangehouden was. Hiermee geconfronteerd stelde u daar geen verklaring voor te kunnen geven (gehoorverslag CGVS dd. 19/01/2009, p. 5). Tot slot kunnen ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij het feit dat u dit document, dat reeds sinds 30 september 2008 - hetzij nog vóór uw eerste asielaanvraag - in het bezit zou geweest zijn van uw werkgever, pas in oktober 2009 zou ontvangen hebben. U stelde niet eens op de hoogte te zijn geweest van het bestaan ervan, terwijl u nochtans contact hebt met uw voormalige collega Mohamed Omar, die op zijn beurt contact heeft met uw voormalige werkgever (gehoorverslag CGVS dd. 19/01/2009, p. 4). Gevraagd waarom uw werkgever dit document niet eerder aan Mohamed Omar overhandigde, diende u het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS dd. 19/01/2009, p. 4).

Betreffende de oproepingsbrief (dd. 15/10/2009) van hetzelfde Ministerie van Defensie - Nationale Geheime Veiligheidsdienst, Binnenlandse Veiligheid - dient dan weer vastgesteld te worden dat het een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren faxkopie betreft, waar derhalve geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. U stelde bovendien dat het origineel document in het bezit is van uw vader maar dat u het risico niet wil lopen uw familie nog meer problemen te bezorgen door hen te vragen het origineel op te sturen, zelfs niet via uw vriend Mohamed Omar (gehoorverslag CGVS dd. 19/01/2009, p. 6), wat een nogal bedenkelijke houding is voor iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en/of fysieke integriteit. Bovendien blijkt deze fax verzonden te zijn op 26/05/1999 door “Almangil Lubricants”, zodat zelfs de herkomst ervan niet kan nagegaan worden. Voorts staat in het kwestieuze document te lezen dat u opgeroepen wordt om informatie te verschaffen “over iets belangrijks”, waarvan u zelf evenmin weet waar dit precies op slaat (gehoorverslag CGVS dd. 19/01/2009, p. 5). Tot slot weet u ondanks het feit dat u contact hebt met uw ouders evenmin of zij nog dergelijke oproepingsbrieven ontvingen (gehoorverslag CGVS dd. 19/01/2009, p. 5).

De door u voorgelegde werkbadge van Amzar werd, net als het door u tijdens het gehoor aangehaalde medisch rapport dd. 8/10/2007 (gehoorverslag CGVS dd. 19/01/2009, p. 6), reeds neergelegd en besproken in het kader van uw eerste asielprocedure, zodat er in casu niet opnieuw dient op ingegaan te worden. Uit het door u aangehaalde rapport dd. 8/10/2007 blijkt overigens geenszins dat u als gevolg van een trauma of ander letsel niet in staat zou zijn een geloofwaardig en coherent relaas te brengen, hetgeen in casu niet het geval is.

De door u neergelegde documenten zijn derhalve niet van aard het reeds eerder vastgesteld ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas te weerleggen.

Tot slot verklaarde u dat uw leven in gevaar is omdat u van Darfur bent, hetgeen zou moeten blijken uit de foto's die u in het kader van uw eerste asielaanvraag neerlegde (gehoorverslag CGVS dd. 19/01/2009, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u afkomstig bent van Khartoum, dat uw beide ouders bovendien van Arabische origine zijn en samen met de rest van uw gezin in Khartoum wonen, en dat enkel de familie van uw moeder afkomstig is van El Geneina, West-Darfur (gehoorverslag CGVS dd. 10/02/2009, p. 2-3; vragenlijst CGVS dd. 31/10/2008, p. 1). Derhalve kan niet ingezien worden waarom uw leven in Khartoum in gevaar zou zijn als gevolg van het conflict in Darfur.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker haalt als eerste en enige middel aan "Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn

asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Verzoeker volhardt in de asielmotieven aangebracht in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Als nieuwe elementen legde verzoeker een medisch rapport neer, een werkbadge van Amzar, een oproepingsbrief en een antwoord op een verzoek tot inlichtingen uitgaande van het Ministerie van Defensie. Aan het verzoekschrift werd een bijkomend medisch attest toegevoegd.

3.2. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissing genomen in het kader van verzoekers vroegere asielaanvraag te herbeoordelen in onderhavig beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dienden te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is aldus beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.

3.3. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd zijn asielrelaas reeds bedrieglijk bevonden. De bestreden beslissing stelt hieromtrent *“Uw verklaringen betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten bleken immers vaag, weinig aannemelijk en in strijd te zijn met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt.”* Aldus werden verzoekers asielmotieven niet enkel intern strijdig verklaard maar tevens strijdig met objectieve informatie. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan bezwaarlijk worden hersteld op basis van enkele documenten te meer nu deze ook inhoudelijke en vormelijke gebreken vertonen.

3.3.1. Het antwoorddocument van het Soedanese Ministerie van Defensie is niet enkel strijdig met verzoekers verklaringen maar vertoont ook inhoudelijke anomalieën. Het verzoekschrift biedt geen aannemelijke verklaringen voor de gebreken van het stuk en stelt *“dat verzoeker niet anders kan dan uitleggen dat hij een document heeft voorgelegd zoals hij verkregen heeft; dat het voor hem een authentiek document betreft (...) Dat verzoeker uit het attest opmaakt dat er wordt gesteld dat indien een persoon hem tijdens de periode van zijn detentie had willen bezoeken, hij dit enkel kon [mits] schriftelijke toestemming”*. Verzoeker gaat bovendien uit van een verkeerde lezing van het stuk nu het uitdrukkelijk stelt *“u kunt de vermelde persoon niet bezoeken zonder een schriftelijke toestemming van de bevelhebbende officier”*. Aldus is niet aannemelijk dat een veiligheidsdienst aan verzoekers werkgever op 25 september 2008 in dezelfde brief zou schrijven dat hij schriftelijke toestemming moet vragen om verzoeker te bezoeken wanneer uit deze brief blijkt dat verzoeker niet meer aangehouden was. Aldus had de veiligheidsdienst zich normaliter beperkt tot de vaststelling dat verzoeker niet aangehouden is. De inhoud komt dan ook voor als opgemaakt voor onderhavige procedure. Deze inhoudelijke incoherentie wordt nog versterkt doordat het origineel stuk een voorgedrukte stempel draagt en aldus gefabriceerd voorkomt. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet en beperkt zich tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker licht evenmin toe waarom hij nu pas een document neerlegt dat reeds vóór zijn eerste asielaanvraag in het bezit was van zijn werkgever en dat -indien waarachtig- essentieel is in de bewijsvoering. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de Commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.4. De neergelegde oproepingsbrief betreft een faxkopie. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daargelaten dat het originele document in het bezit zou zijn van verzoekers vader, dient dit stuk gezien te worden in het licht van de vaststelling dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en dat het stuk van het Soedanese Ministerie van Defensie gefabriceerd voorkomt.

3.5. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift *“Dat verzoeker lijdt aan een bepaalde pathologie, namelijk angstneurose; Dat hij op dit ogenblik meer is wordt opgevolgd om deze problemen en medicatie dient in*

te nemen". Het administratieve dossier bevat geen stukken waaruit blijkt dat verzoeker bij zijn aankomst in België niet in goede gezondheid verkeerde. Verzoeker had een boeiende baan in Soedan. Zijn verklaringen in het bijzonder over zijn vervolging en de daaruit afgeleide gevangenneming en mishandeling zijn verzonnen. Verzoeker vertoef thans in een onzekere en vreemde omgeving. Hij toont evenwel niet aan hoe en waarom zijn in België opgedane angstneurose invloed zou hebben op de asielmotieven. Het medisch attest van 4 februari 2010 toegevoegd aan het verzoekschrift bevestigt dat verzoeker in goede fysische gezondheid is, dat zijn psychologische toestand bevredigend is en dat hij zelfs mag reizen naar zijn land van oorsprong.

3.6. Tot slot wat betreft het medische rapport daterend van 8 oktober 2007 en de werkbadge, wijst de Raad er op dat deze stukken reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werden besproken. Aldus dienen ze niet opnieuw onderzocht te worden.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK